

DELİ DUMRUL OĞLU EREN

Zamanın birinde cesur mu cesur, yiğit mi yiğit bir millet yaşamış. Kahramanlıkları ve merhametleriyle her yere nam salmışlar. Bu millete Oğuz Türkleri denirmiş. Tabi onları her yerde ünleyen Dede Korkutmuş. Her yerde onların savaşlarını kahramanlıklarını anlatmış. Aynı zamanda onlara yol gösteren bilge bir kişiymiş. Dede Korkut obadaki herkesi tanır küçükle küçük, büyükle büyük olurmuş. Herkese yol yordam gösterir her gönle merhem olurmuş. O yüzden oba halkı olsun beyler olsun bir akıl danışacak olduklarında ilk ona gelirlermiş. İşte böyle bir günde Dede Korkut o soğuk kış gününde içini ısıtmak için tarhana çorbası yapıyormuş. O sırada çadırına biri gelmiş. Bu gelen yiğitler yiğidi Deli Dumrul'muş. Pek düşünceli imiş. Gözlerine kara bulutlar inmiş. Selamünaleyküm Dedem Korkut demiş.

Dede Korkut, "Aleykümselam" demiş. Nedir bu halin Deli Dumrul diye eklemiş. Deli Dumrul düşünceli ve lafa nasıl başlayacağını bilemez çaresiz bir halde:

Dedem Korkut öyle çaresiz hallere düştüm ki ne edeceğimi bilemedim. Başımda bir dert var bir dert var ki bana senden başkası yardım edemez. Benim oğlan tutturmuş gidiyor görünmeyen bir köy var diye. Bu köyün adı da Kayıp Oğuzlar köyü imiş. Senin aklın alıyor mu bu işi, yoksa benim oğlan mı aklını yitirdi? Daha isim bile vermemiştin halbuki. Oy oy ben nerelere gideyim nerelere geleyim diye ağlamaya dövünmeye başlamış.

Dede Korkut: "Bre Deli Dumrul, sakın ol. Ağlamak dövünmek zamanı değildir. Belki de senin oğlanın ismini alma vakti gelmiştir. Şu işin aslı nedir bir öğrenelim hele. Yarın sen kuşluk vakti oğlanı obaya getir." demiş.

Deli Dumrul biraz rahatlamış. Ve yarın oğlanı getireceğini söyleyerek Dede Korkut'un yanından ayrılmış.

Biraz rahatlayınca aklına akşam yapılacak olan şenlik gelmiş. Biz Türkler ne güzel gelenekler edinmişiz.

Savaşa savaş, şenlikse şenlik, yassa yas. Hem belki bizim oğlana da iyi gelir uçmuş aklını başına devşirir

diye düşünmüş. Böylece zaman geçmiş akşam oluvermiş. Ahali obanın ortasında toplanmış. Bir yandan

yemekler hazırlanırken öte yandan ok atma yarışmaları yapılıyor. Küçük çocuklarda

kendi aralarında güreşiyorlarmış. Ozanların çaldığı kopuz yıldızların gökyüzünü aydınlattığı vakitte

insanlara ellerindeki kırmız eşliğinde neşe veriyormuş. Neşeli nidalarla şarkılar şiirler söylemişler. Deli

Dumrul ve oğlu da çok mutluymuş. Herkes gönlünce yiyip içip eğlenmiş. Hiç kimse zamanın nasıl

geçtiğini anlamamış. Herkesin üzerine ağırlık çökünce insanlar çadırlarına gitmek üzere kalkmışlar. Tam

o anda Deli Dumrul " Oğlum" diye bağırmaya başlamış. 10 yaşlarındaki oğlan yerde yarı baygın yatıyor,

bir yandan titriyor bir yandan da sayıklıyormuş. Sayıklarken değişik isimler dudaklarından

dökülüyormuş. O sırada şenlikte Dede Korkut'ta bulunuyormuş. Dede Korkut çocuğu kucakladığı gibi

çadırına götürmüş. Çocuk ateşler içinde yanıyor aynı isimleri tekrar ediyor, Korkut Ata ile yanınıza

geleceğiz diyormuş. Bunları duyan Deli Dumrul oğlandan daha beter olmuş ancak bunları duyan Dede

Korkut çocuğun alnına hafifçe dokunmuş. Dokunur dokunmaz elini irkilerek geri çekmiş. Ve yıllardır süregelen Kayıp Oğuz köyü hikayesini hatırlamış derken çocuk "Buldum sizi, bekleyin geliyorum. " diyerek uyanmış. Deli Dumrul oğlunun yanına gidip " Ben burada senin canının derdine düşmüşken sen ne olduğu belirsiz bir köyün peşindesin. Kendine gel ey oğul demiş.

Dede Korkut o sırada " Behey Deli Dumrul! Oğluna sakın kızmayasın. Oğlunla gurur duyasın. Hele beni dinle bakalım demiş ve başlamış anlatmaya.

Bundan yıllar evvel atamız Oğuz Türkleri bir cenge girmişler. Bu cenk esnasında düşman atalarımızı hileler ile yenmiş. Ahaliyi ise öldürmekten beter eylemiş. Savaşçıların yanında gelen düşman büyücüleri köyün üzerine okuyup üfledikleri görünmezlik iksirini dökmüşler. Ondan sonra köy diğer insanların göremeyeceği kayıp bir hal almış. Haritalardan silinmiş. Büyücüler bu köyün sadece Allah'a gönülden bağlı olan cesur, mert ve gönül gözü açık birine göründüğu vakit yeniden görünebilir hale gelebileceğini söylemişler. Köy halkı o zamandan bu zamana birinin onları gönül gözüyle göreceğini günü beklemiş. Anlaşılan o ki bu köyün kurtarıcısı senin oğlan Deli Dumrul. " Deli Dumrul'un bu duydukları karşısında dili tutulmuş. Kendine gelince " Nasıl yani benim oğlan ermişlere mi karışmış Dedem Korkut " diye sormuş. Dede Korkut: "Senin oğlun Allah'a yürekten iman etmiş gönül gözü açık olan o seçilmiş yiğittir. Atalarının kurtarıcısı olmuştur. Bu sebepten onun ismi "Eren" olsun. Deli Dumrul bu duydukları karşısında koltukları kabarmış ve hep birlikte Kayıp Oğuz köyünün yolunu tutmaya başlamışlar. Dere tepe düz gitmişler. Uzun mu uzun yollar kat etmişler. Bu esnada bütün yolu gösteren ise Eren imiş. En sonunda bir dağ köyüne varmışlar. Eren birden hızlı hızlı birine yetişmeye çalışır gibi yürümeye başlamış. O esnada köyün çadırları hayvanları ve insanları görünürmüş. Deli Dumrul ve Dede Korkut bu olay karşısında hayrete düşmüşler. Köyün insanları görüldüklerini fark ettiklerinde büyünün bozulduğunu anlamışlar ve sevinçle birbirlerine sarılmışlar. Eren de rüyalarında aradığı o köyün kurtarıcısı olmaktan büyük mutluluk duymuş ve köydeki insanların isteği ile o köye bey olmuş. Köyün adını Şenlikli Oğuz köyü olmuş. Dede Korkut'ta bu hikâyeyi dilden dile anlatır olmuş.

ZEYNEP PELİN ÇOBAN